

Sygn. akt: WZ 33/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie z wniosku M. L. o rozstrzygnięcie wątpliwości co do wykonania orzeczenia, po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu, bez udziału stron w dniu 30 grudnia 2013 r., zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 7 listopada 2013 r.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

M. L. zwrócił się do Wojskowego Sądu Okręgowego w W. o rozstrzygnięcie w trybie art. 13 § 1 k.k.w., wątpliwości co do wykonania orzeczenia tego Sądu z dnia 29 listopada 2011 r., mocą którego zmieniono postanowienie prokuratora Wojskowej Prokuratury Okrękowej w P. z dnia 29 czerwca 2010 r. o umorzeniu postępowania karnego prowadzonego przeciwko ppłk. rez. M.L. o czyn z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z uwagi na znikomość szkodliwości społecznej czynu przez przyjęcie jako podstawy prawnej umorzenia postępowania karnego art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., a jako podstawy faktycznej – braku znamion czynu zabronionego w czynie podejrzanego.

Postanowieniem z dnia 7 listopada 2013 r. Wojskowy Sąd Okręgowy w W. postępowanie w przedmiocie tego wniosku umorzył, wywodząc w uzasadnieniu, że brak jest podstaw do prowadzenia postępowania w przedmiocie rozstrzygnięcia

wątpliwości co do wykonania orzeczenia, którego sentencja jest jednoznaczna i nie zawiera sformułowań objętych treścią wniosku.

Postanowienie to zaskarżył M. L. stwierdzając, iż nie zgadza się z treścią rozstrzygnięcia sądu. Nie sformułował przy tym ani zarzutów, ani wniosków i nie przytoczył żadnej argumentacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 427 § 1 k.p.k., mającym odpowiednie zastosowanie w postępowaniu wykonawczym (art. 1 § 2 k.k.w.), odwołujący się powinien wskazać zaskarżone rozstrzygnięcie lub ustalenie, a także podać, czego się domaga. Z uwagi na to, że zażalenie jest pismem procesowym, powinno spełniać ponadto wymogi formalne przewidziane w art. 119 § 1 k.p.k., a więc poza treścią wniosku lub oświadczenia, w miarę potrzeby (podkreśl. SN) jego uzasadnienie (art. 119 § 1 pkt 3 k.p.k.).

Z treści przedstawionego Sądowi Najwyższemu zażalenia jednoznacznie wynika, że skarżący nie dostrzegł potrzeby uzasadnienia złożonego oświadczenia, nie dając tym samym sądowi odwoławczemu możliwości szerszego ustosunkowania się do wyartykułowanego sprzeciwu wobec zaskarżonego orzeczenia.

W tym stanie rzeczy, uznając, że w objętym wnioskiem M. L. przedmiocie nie było żadnych podstaw do prowadzenia postępowania mającego na celu rozstrzygnięcie wątpliwości co do wykonania orzeczenia w trybie art. 13 § 1 k.k.w., rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji uznać należało za właściwe. Na marginesie jedynie zauważyć wypada, że postanowienie o umorzeniu postępowania karnego, którego dotyczył wniosek M. L., jest postanowieniem Prokuratora Wojskowej Prokuratury Okręgowej w P. zmodyfikowanym jedynie postanowieniem Wojskowego Sądu Okręgowego w W., co – poza treścią modyfikacji – dodatkowo przesądza o niedopuszczalności postępowania w trybie art. 13 § 1 k.k.w.

Z przytoczonych powodów należało orzec jak na wstępie.